

ECUMENISME A TOT NIVELL

El problema de les divisions sempre deu haver afligit l'Església d'una manera o altra. Perquè en el fons és un problema de l'home, sempre cregut de si mateix, aferrat a uns principis incommovibles que són els que ell mateix es dicta, sempre autodidacta. Costa acceptar el que ve de fora, ni que sigui imperat per una raó transcendental. La divisió la portem tots dins de nosaltres mateixos, perquè forma part de la nostra naturalesa humana marcada pel pecat, que ens condiciona d'una manera especial en un afany indiscutible de ser jo i prou.

Les divisions a l'Església, històricament, s'han concretat en la professió de diferents credos, als que s'hi han adherit d'una manera organitzada multituds de fidels, donant origen a altres tantes esglésies o confessions. És deplorable la visió que els cristians donem al món, mantenint unes plataformes que apareixen irreconciliables. Es que podem predicar un Crist dividit, incoherent, que es defineix de diferents maneres i suscita tensions entre els qui s'anomenen els seus deixebles? Es que aquest Crist estrafet que palesem pot ser anunci de salvació per tots els homes?

Deixant de banda les malaurades divisions històriques, avui descobrim en el si de l'Església, i ben en concret a casa nostra, l'accentuació cada vegada més radical de criteris diversos i sovint oposats, que mobilitzen diferents grups de cristians oposant-los entre si. I el que és motiu de tristesa per nosaltres no és el fet que cadascú parteixi de criteris diferents, sinó la manca d'esforç per adreçar-nos tots vers el mateix fi. Es que la constatació de les diferències no ens mou a polir-les, sinó a radicalitzar-nos-hi. Es que no es denuncia la manca total de solidesa evangèlica d'una actitud que s'hi troba bé en l'afrontament amb els germans, sinó que es fa publicitat obertament i descarada de les diferències que separen persones i grups. Els qui d'alguna o altra manera participem en aquesta mena de combat dialèctic, amb les nostres crítiques i judicis severos contra aquells germans que obren diferent de nosaltres, en lloc d'obrir-nos al diàleg per a trobar junts una resposta comú a les exigències del moment present i de l'Evangeli, no acabem de connectar amb la veritable essència de l'Església de Jesucrist, l'amor que ens fa aptes per a entrar a formar part de la gran família de Déu.

Avui, entre els creients de casa nostra, es donen actituds que no estan pas en una línia de recerca conjunta de la veritat. Sovint et trobes amb persones que ja tenen fet i consumat el seu criteri del que ha de ser l'Església i aquesta l'accepten —ja sigui des del seu angle institucional, ja sigui respecte de grups concrets de cristians— només quan s'adequa plenament a aquell clixé que ells prèviament s'han construït. Aquí es manifesta clara una inconseqüència amb la fe cristiana, que és un compromís personal amb Jesucrist per a l'edificació del Regne de Déu. Jutjar l'Església des de fora és no solidaritzar-se amb ella perquè esdevingui el signe de salvació que Crist ha volgut. Esperar que l'Església ens la facin els altres a fi que si ens agrada ens hi poguem apuntar, em sembla una manca de delicadesa amb el Senyor i de responsabilitat amb els germans. D'altra banda, creure que només jo posseeixo el carisma d'interpretar l'Evangeli i els signes dels temps, em sembla agosarada pedanteria.

Escoltem una vegada més les paraules de l'Apòstol Pau als cristians de Corint i a nosaltres: «Jo us exhorto, doncs, germans, pel nom de nostre Senyor Jesucrist, que aneu tots d'acord amb el vostre parlar i que no hi hagi divisions entre vosaltres, sinó que estigieu perfectament units en un mateix pensament i en un mateix parer. Perquè m'han comunicat que entre vosaltres hi ha desavinences. Vull dir que cada un diu: «Jo sóc de Pau». «Donc, jo, d'Apoló». «Jo, de Quefes». «I jo del Crist». Es que el Crist està dividit? Que potser Pau ha estat crucificat per vosaltres o bé heu estat batejats en el nom de Pau?... Perquè el Crist no m'envià a batejar, sinó a evangelitzar, i no pas amb saviesa de paraula, perquè no perdi el sentit la creu de Crist. El llenguatge de la creu és, en efecte, una niciesa per als qui es perden, però per als qui se salven, per a nosaltres, és poder de Déu. Perquè està escrit: Destruiré la saviesa dels savis i anorrearé la intel·ligència dels intel·ligents. On és el savi? On és el lletrat? On és el qüestionador d'aquest món?».

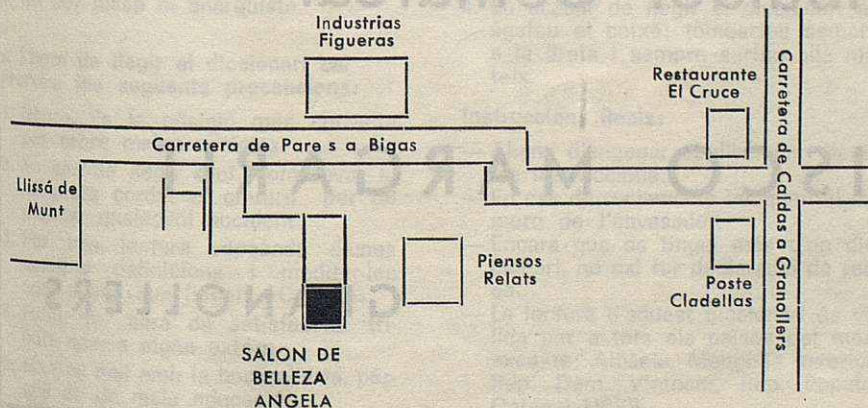
Per a pertànyer a l'Església cal creure amb Jesucrist. Només els qui es fiïn d'Ell seran capaços de mantenir fermament i amb senzillesa la lluita que suposa col·laborar amb tots els homes per a la construcció del Regne de Déu.

Lluís Ferrer

Salón Belleza

Angela

Le ofrece sus servicios de
ESTETICISTA DIPLOMADA
en
**Belleza Facial - Depilación y
Estética corporal**

«Casa Xicola» - Teléfono 158

LLISSA DE MUNT (Barna.)